EMA antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2010./5. szám

„Harmat leszek Izráelnek... gyökeret ver, mint a Libánon fái." (Hós 14,6)

ELÉRHETŐ KIVÁLTSÁGOK

Azt hiszem, mindenki szeretne kiváltságos személy lenni, vagy legalábbis néhány kiváltságban részesülni. De vannak olyan kiváltságok, amelyeket némelyünknek lehetetlen elérni. Például király nem akárki lehet, sem festőművész, vagy énekes. Ezekbe a kiváltságokba bele vagy vele kell születni. Viszont vannak olyan kiváltságok is, amelyek bárki számára elérhetők. Ezért érdemes megtenni a kellő lépéseket elnyerésük érdekében.

Mik azok a kiváltságok, amelyek bárki számára elérhetők?

Az első és legnagyobb kiváltság, amely mindenki számára elérhető: az Isten gyermekévé válás. Mert a Biblia szerint aki hisz az Úr Jézus Krisztusban, és szívébe is hívja őt, az azonnal Isten gyermekévé válik. Nem idővel, nem a fejlődés következtében, nem is ideiglenesen, hanem abban a percben és véglegesen, amikor behívja Jézust. Sőt, nem kell hozzá különös tehetség, jóság, szépség, gazdagság, vagy kiváltságos származás sem. Mert a János 1,12 szerint *„Akik befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az őnevében."*

Az emberiség többsége mégsem igyekszik minél hamarabb Isten gyermekévé válni. Sajnálatos dolog. Mert csak képzeljük el, mennyivel szebb és békésebb lehetne ez a földi élet, ha az emberek túlnyomó része Isten gyermeke lenne? De miért nem igyekszünk erre? Azért, mert azt gondoljuk, hogy sok más kiváltságot és érdekességet fel kell adnunk, ha Isten gyermekeihez csatlakozunk. Pedig nincs annál értékesebb, áldottabb, békésebb, és boldogabb élet, mint amilyet Isten gyermekei nyernek. S nem azért, mert nem érheti őket bánat, szegénység, baj vagy betegség, hanem azért, mert drága mennyei Atyjuk mindenekben támogatja őket, s még jövőjükről is gondoskodik. Vagyis, sohasem lesznek elhagyatott, elfelejtett, segélytelen egyének.

De vajon Te, kedves Olvasónk, már Isten gyermeke lettél-e? Vagy még várasz a döntéssel? Ne várj tovább! Nem érdemes. Sokat vesztessz vele. Helyébe használd ki a kedvező alkalmat most! Először győződj meg a Bibliából, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia és a megígért Megváltó. Mégpedig úgy, ahogy az én apukám tette, amikor az ószövetségi prófáciákat összehasonlította az újszövetségi eseményekkel. Mire rájött, hogy mindazt, amit az Ószövetségben megjövendöltek a próféták a Megváltóról, pontosan úgy be is következett az Újban. Ami azt bizonyította számára, hogy Jézus Krisztus kétségtelenül az ígért Megváltó és Isten Fia. Pédául amikor az Ószövetségben azt olvasta, hogy a Megváltó egy szűztől fog születni, akkor az Újban az úgy is történt. Meg, amikor egy próféta arról írt, hogy a Megváltó Betlehemben fog születni, akkor Jézus valóban ott született. Amikor meg azt találta az Óban, hogy Názáretinek fogják hívni, akkor az Újban ezt meg is tették, mert ott nevelkedett, stb. Amikor te is összehasonlítod az Ószövetség próféciáit az Újszövetség eseményeivel, akkor felfedezed, hogy Jézus Krisztus valóban az ígért Megváltó és Isten Fia; tehát bátran hihetsz benne. Vesd belé hitedet, mint a Megváltódban és az Isten egyetlen Fiában, aztán imában hívd be a szívedbe – akkor azonnal Isten gyermeke és egyúttal a világ egyik legkiváltságosabb egyéne leszel!

Ezzel az egy óriási kiváltsággal még több kiváltság is jár neked. Többek között – mint Isten gyermeke – azonnal kapsz egy helyet a mennyekben, ahol halálod után Istened társaságában töltheted az örökkévalóságot – a pokol örökös borzalma, nyomora, szörnyűsége és maga a Sátán jelenléte helyett. Mert a János 3,36 szerint: *„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete VAN..."* a mennyben.

Aztán az Isten gyermekévé válásodnak egy másik kiváltságos következménye az, hogy sohasem leszel egyedül. Jézus Szent Lelke mindig veled, illetve benned lesz! Mert a Máté 28,20-ban megígérte mondván: „...íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig." El tudod képzelni, hogy milyen nagy kiváltság az is, hogy Isten Fia állandóan veled van, segít és támogat, s ezért sohasem kell félned, vagy aggódnod?

Azonkívül még az a kiváltság is jár neked, hogy Isten saját kezében tart téged, úgyhogy senki és semmi sem ragadhat ki onnan. S ez is megnyugtató. Mert emberi mivoltunknál fogva talán – ha más nem, akkor saját magunk – néha kiszöknénk Urunk oltalmazó, védő keze alól. De ő olyan szorosan tart, hogy senki és semmi nem teheti ezt meg, ha egyszer befogadtuk Jézust. Ő megígérte mondván: *„Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből." (János 10,28)*

Továbbá senki és semmi sem választhat el Isten szeretetétől sem, mert amint az ő gyermeke lettél, ő azonnal körülvett örökkévaló szeretetével. Emberek, barátok, s néha még szülők is elfordulhatnak tőlünk, ha csalódást okozunk nekik. De nem Isten! Ő azt ígérte, hogy semmi és senki sem teheti ezt meg. Képtelenség! Mert az ő szeretete sokkal forróbb, erősebb és maradandóbb. Ahogy Pál apostol vallotta: *„...meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban." (Róma 8,38-39)* Vagyis Isten azzal a forró szeretettel veszi körül gyermekeit, amellyel saját szent Fiát a mi bűnbocsánatunk érdekében borzalmas kereszthalálra szánta. El tudod képzelni, milyen óriási szeretet az, amely a saját fiát adja oda a keresztre máséért? Ilyennel ragaszkodik Isten azokhoz, akik Jézus befogadása által gyermekei lettek!

Valamint az imameghallgatás kiváltságát is megígérte az övéinek. *„...amit csak kértek majd az én nevemben"* – mondta Jézus – *„megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban..." (János 14,13).*

Egyszer beszéltem egy idősebb hölggyel, aki elmondta, hogy egész életében kiváltságosnak érezte magát, és az számára egy nagyon kellemes, biztató érzés volt. Mégpedig azért, mert egyetlen gyerek lévén különös szülői figyelembe, nevelésbe és foglalkozásba részesült.

Viszont vannak olyan kiváltságok, amelyeket csak kiváltságos emberek érhetnek el. De vannak olyanok is, amelyekben bárki részesülhet. – Említettük. Például Isten gyermekévé, s utána az ő állandó jelenlétében, kezének megtartó képességében, szeretetének csodás erejében és imameghallgatásában bárki részesülhet. Sőt bizonyára a Bibliával való komoly foglalkozás következtében még több – bárki számára elérhető – kiváltságra is rádöbbenhetünk. Mégis viszonylag kevés ember veszi igénybe ezeket. Pedig Isten nagyon szívesen ránk árasztaná mindet, hisz ezért adta szent Fiát a keresztre. Kár lenne elutasítani!

Mátrainé Fülöp Irma

„Az élet nem rólam szól!"

Mindig nagy ajándék, ha a hétköznapok rohanásában megállhatunk egy kis időre, s a bibliai Máriához hasonlóan letelepedhetünk az Úr Jézus lábaihoz – csak Rá figyelni, magunkba szívni tanítását, s lelki testvéreink körében egymás hite által is épülni. Ezt az ajándékot kaphattam meg a közelmúltban, amikor részt vehettem egy pár napos hitmélyítő konferencián.

Mennyei Atyánk bőkezűségét bizonyítja, hogy a lelki táplálék mellé csodálatos természeti környezettel is megajándékozott. Az előadások szünetében a botanikus kert különleges kanadai cédrusai, fenyői, bokrai gyönyörködtettek, az alkonyi séták pedig az őszi színpompába öltözött dimbes-dombos vidék erdei útjaival, naplementéivel üdítették fel a lelkemet. Számomra az ősz nem az elmúlás szomorúságát jelenti, hanem Isten teremtett világának felfoghatatlan gazdagságát, szépségét.

Az itt töltött napok gazdag igei tartalmából szeretném olvasóinkkal megosztani „Az élet nem rólam szól!" című sorozat azon üzenetét, amelyen keresztül Isten a szívemre beszélt, és maradandó útravalót kaptam.

Már az első napon, a „Kiről szól az életem?„ című előadás kijelölte az új célt számomra, vagyis azt, hogy a magam oldaláról kerüljek át Isten oldalára, és úgy próbáljam megérteni mindazt, ami az életemben történik. Isten ugyanis szuverén Úr, ezért ne gondoljam, hogy mindig megérthetem Őt. Pedig mennyire jellemzőek ránk a „miért Uram?" kérdések, különösen, ha nemszeretem dolgok történnek velünk. Isten azt várja tőlünk, hogy bízzunk Benne (hiszen a gyermekeinek csak jót akarhat), és dicsőítsük Őt!

Kérdéseinkkel, kéréseinkkel ostromoljuk, ahelyett, hogy komolyan vennénk a következő Igét: *„Csendesedjetek el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!" (Zsolt 46,11)*

A Mindenható Isten felfoghatatlan nagyságából akkor éreztem meg valamit, amikor először ültem repülőgépen. Ahogy emelkedett a gép, egyre tágult a horizont, városrészeket láttam folyókkal, majd magas hegyeket, tavakat, s a felhők felett pedig már a mindenség emberi szemünk számára befogadhatatlan határtalanságát – átéltem a magam kicsinységét, kiszolgáltatottságát. *„Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Bizony, tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen." (Róm 11,33-36)*

Emberi létünknek egy másik neheze az idő, amely valósággal rabságában tart, hajszol, tönkreteszi az egészségünket, emberi kapcsolatainkat. Istent nem veszi körül idő! Milyen más lehetne az életünk, ha komolyan vennénk azt, hogy az idő Istentől kapott földi útravaló, lehetőség valaminek az elvégzésére. Ahogy az Igével szolgáló Benedek Csillától hallottuk, végzetes, ha nem tudunk az idővel bánni, hiszen az Ige szerint *„mindennek rendelt ideje van!"* Isten készíti el az életünk minden pillanatát: ha nem írom meg időben azt a bizonyos levelet, vagy nem látogatom meg azt a beteget, lehet, hogy többé nem lesz rá lehetőségem. Az Úr órája pontosan jár! Ezért hozzá kell igazodnom, amiből az következik, hogy az idő sem rólam szól!

Nagyon szíven ütött (eltalált) az a mondat, hogy Isten órájának mutatója Jézus Krisztus, az örökkévalósághoz igazított óra. Ő soha nem késett el, de a rendelt idő előtt sem cselekedett, hiába kérték a tanítványai. Az időt tehát ajándékba kaptuk, és el kell számolnunk vele! Ez a tanítás nagyon mélyen érintett és bűnbánatra indított, amikor belegondoltam, menyi időt tékozoltam el értéktelen, felesleges találkozásokkal, telefonálásokkal, televízió előtt és egyéb hiábavalóságokkal.

Isten előre elkészítette a jócselekedeteket, hogy azokban járjunk, de ennek felismeréséhez folyamatos, élő kapcsolatban kell legyünk vele. Ebben is Jézus a példa számunkra, hiszen földi életében – Ő, az Isten Fia – mindent az Atya akarata szerint cselekedett!

Az én életemnek is van célja, megbizatásom az Úrtól – csak kérdés, hogy megértem-e? Az életünk idejét is Ő szabta meg, ezért, ha mi úgy gondoljuk, hogy nem vagyunk alkalmasak semmire, ellenkezünk döntéseivel, hiszen amíg itt tart a földön, célja van velem! Imádkozni és dicsőíteni Őt akkor is tudom, ha fizikailag már gyenge vagyok. Ehhez azonban az Ő oldaláról kell néznem földi életem történéseit.

Szeretném, ha mindennapi imádságommá válna a 90. Zsoltár 12. verse: *„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!"*

Zika Klára

A csend

Elveszett értékek nyomában...

A mai világ nagyon zajos. Zaj van az utcákon, duda, motor, s ráadásként zeneláda zsebünkben, s füldugó a fülünkben. Otthonunkban megy a tv, szól a rádió, mikrohullámú sütő hangosan csenget, kész az étel. Mulatozások, pörgés az élet. Észrevétlenül ezek a hangok elménkbe vésődnek, és éjszaka sem hagy nyugtot nekünk. Különböző képzetek alakulnak ki, melyet egyre nagyobb hangzavarral próbálunk megszüntetni. Ahelyett, hogy csak kicsit mernénk csendben lenni. De nem, az nem lehet. Még véletlenül bekapcsolna a lelkiismeretünk. Még véletlenül valami, amit sejtettünk, beigazolódna. Nehogy kiderüljön, hogy valahol a szívünk legmélyén tudjuk, hogy van valaki, aki szólni akar. Át a hangzavaron, hétköznapjaink szürkeségén. Világosságot akar gyújtani. De az nem lehet, hiszen akkor meglátszana minden, amit takargatni akarunk. Á, nem kell a csend, nem kell a lelkiismeret, nem kell! Pedig Isten azt mondja: Íme azajtó előtt állok, és zörgetek!

Nem, ő nem dörömböl. Nem dudál. Nem hív fel telefonon, nem csönget. Nem ír faxon, nem jön szirénázó autóval. Csak zörget. Meghallod-e életed egy pontján? Vajon áthallod e kedves, téged szeretni akaró Atyád szavát enynyi zajon át?

Mert az Úr azt mondja: Légy csendben és várj az Úrra! Te várod őt?

M.A.-né

Köszönöm...

Köszönöm, Istenem,
hogy gondod van reám.
Bajban, nyomorban
vigyázol reám.

Nehéz próbák közt is
őrzöd gyermeked.
Áldom, magasztalom
szent szent szent neved.

HOZZÁM IS SZÓLT – SZEMÉLYESEN

Gyermekkorom óta Isten hívő vagyok. Nagyon szerettem vasárnapi iskolába járni. Sok hozsannát megtanultam, és az iskolából hazajövet – különösen télen, amikor hamar sötétedett – csendesen énekeltem: „Maradj velem mert mindjárt este van, nő a sötét, ó, el ne hagyj Uram."

Hittem Jézus Krisztusban, hogy Ő Isten Fia, és mindenkiért meghalt, többek között értem is. Rendszeresen jártam templomba, sosem kellett noszogatni, hogy menjek. Úrvacsorázó reformátusként bűneimért – amit én annak láttam – bocsánatot kértem. S a következő alkalommal kezdődött előről minden. Akkor még nem tudtam, hogy *„ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek." Jn 8,36*

Egyik éjjel – Sopronban laktunk akkor – erős, de rövid ideig tartó földrengés rázta meg a várost. Az emberek pánikba estek, az utcán éjszakáztak. Röviddel azelőtt mutatták a TV-ben a skopjei földrengést, ahol nagy pusztítás keletkezett. Férjem akkor Budapesten dolgozott, s csak vasárnapra tudott hazajönni. Egyedül voltam és nagy félelem fogott el. De nem amiatt, hogy esetleg meg kell halni, hanem az gyötört, hogy az életem nincs rendezve Istennel. Én így, ahogy vagyok, nem állhatok meg Isten előtt! Azt, hogy hogyan kell lerendezni, nem tudtam. Azért könyörögtem, hogy ne haljak meg most.

Egy ideig nem történt semmi. Isten azonban intézkedett. Nem sok idő múlva én is felköltözhettem a férjemhez. Ugyanis egy drága hívő, idős, özvegyasszony rokonom, akinél a férjem lakott, felajánlotta nekem, hogy odafogad engem is, amíg elkészül a lakásunk. Mondván, hogy nem jó fiatal házasoknak így szétszakítva élni. Akkor még szabad szombat sem volt. Hálásan elfogadtuk a meghívást. Irmus néni kiköltözött a parányi hallba, ahol eddig a férjem aludt, és ahová csak egy keskeny orvosi vizsgáló ágy – férje orvos volt – két szék, és egy kis asztal fért el. Nekünk átadta az egyetlen szobáját. Ez az önzetlen szeretet nagyon meglepett. Az ágyunkkal szemben két Ige volt a falon: *„Gyönyörködöm a te beszédedben, mint aki nagy nyereséget talált" (Zsolt 119,162) „Nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség." (Fil 1,21)*

Az egyik nagyon tetszett, a másik kicsit megbotránkoztatott, és nem is értettem. Azóta tudom, hogy *„Krisztussal együtt megfeszíttettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus..." Gal 2,20.*

Telt múlt az idő. Férjem többször volt kiküldetésben, s így munkaidő után sokat lehettem Irmus nénivel. Láttam, hogy szinte rongyosra olvasta már a Bibliáját. Én is hányszor megfogadtam azelőtt, hogy olvasni fogom a Szentírást, de a lelkesedés hamar elmúlt, mindig abbahagytam, nem kötött le. Irmus néni felolvasta, hogy mit üzent neki Isten. Én ezen nagyon elcsodálkoztam. Ilyet elképzelni sem mertem azelőtt, hogy az egész világmindenséget teremtő Isten lehajoljon egy porszemnyi teremtményéhez, és szóljon hozzá, s ő azt megértse – egyszóval, hogy beszélő viszonyba kerüljön az emberrel. Tulajdonképpen én is vágytam volna erre. Én is imádkoztam Istenhez, a férjemet is tőle kértem, de én olyan megközelíthetetlen távolságban lévőnek hittem ilyen vonatkozásban is, aki ugyan meghallgat engem, s lehet hogy megadja kérésemet, de az, hogy szóljon hozzám, elképzelhetetlen volt számomra.

Egyszer kórházba készült Irmus néni, s így szólt: „hallgasd, mit üzent nekem Isten: *„Ímé én markaimba metszettelek fel téged, én terólad el nem feledkezem" Ézs 49,15-16.* Hát kell nekem félnem, hiszen az Ő kezében vagyok?"

Nagyon szerettem hallgatni. Csak úgy ittam, amit mondott az Úr Jézusról, az Ő dicső lényéről, a Vele való kapcsolatáról, szeretetének megtapasztalásáról. Bevéződött a szívembe az Istenben elrejtett élet biztos tudata, a bizonyosság Isten és Jézus Krisztus szeretetében, az örök életünkben.

Egyik este, amikor lefeküdtem – férjem nem volt otthon – Isten könyörült rajtam. Rám szakadtak a bűneim. Az Úr végigvezetett a Tízparancsolaton, s nem volt egyetlen sem, amiben megállhattam volna Isten mércéje szerint. Nagyon el voltam keseredve. Hát ezt nem gondoltam volna! Amíg én nézegettem magamat, az én megítélésem más volt. Amikor az Úr világít be a szívünkbe, akkora a különbség, mintha a villany fénye után a nap fénye ragyogna fel. Átéljük teljes elveszett állapotunkat. Azt mondtam magamban: „nem létezik hogy én értem is elegendő az Úr Jézus áldozata".

Egy átsírt éjszaka után reggel azonnal a Bibliám után nyúltam. Kinyitottam ott, ahol éppen kinyílott, és elkezdtem szinte hangosan olvasni a Róma 8,1-2 versét: *„Nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől."*

Nagyon örültem. Ez volt az első ige, amely személy szerint nekem szólt. Mint a hólavina a hegyekről, úgy zúdult le rólam minden. Megszabadultam. Azóta tudom, hogy az Úré vagyok örökre és visszavonhatatlanul, drága vérén megváltva. 27 éves voltam akkor, most 71 éves vagyok.

Nem bántam meg, sőt, tele van a szívem hálával, hogy Isten ilyen nagy kegyelemmel ajándékozott meg. Az Ő jelenléte tudatában élhetek. Nekem is szól az Ő igéjén keresztül. Mikor mire van szükségem, azt adja. Ha végig nézek az életemen, látom, milyen gondosan készítette el a nekem szánt utat, s benne az örömöket, áldásokat, nehézségeket, betegségeket, és mindent a javamra munkált. Ahogy ígéri is: *„Azoknak akik Istent szeretik, minden javukra van." Róma 8,28*

Az a szívem vágya, hogy Krisztus élete betöltsön, és egyre jobban látható legyen az életemben, és amit rám bízott, elvégezhessem.

„Boldog ember az akinek Te vagy erőssége s a Te ösvényeid vannak szívében." Zsolt 84,6

H. Ferencné, Budakalász

Az én könyvem

Van egy Könyvem a sok között
Mely mindennap előkerül,
Kívül olyan, mint a többi
Isten szavát rejti belül.

Ha e világ szegény lelkem
Vérig sebzi, összetöri –
Csendes, napi áhítatban
E szent Könyvben írját leli.

Míg célt vesztve elbolyongok,
Feladatom nem végezem, –
Ha ez áldott Könyvbe nézek,
Isten helyre állít engem.

És ha egyszer, utam végén
Fenn járok majd ott az égben,
Hálát adok Istenemnek,
Jó vezetőt adott nékem.

Boros Gergely

TESTVÉRRÉ LENNI...

Akinek nincs testvére, talán méginkább vágyik arra, hogy megoszthassa magát másokkal, hogy barátai, testvérei legyenek, akik bár nem vérszerintiek, mégis számíthat rájuk, és akiknek ő is adhat magából. Ezek közé tartozom én is. Az Úr úgy látta jónak, hogy egyedül növekedjek fel, de megörvendeztetett számos testvérrel Krisztusban. Most csak egy részt szeretnék olvasóink elé tárni, mely nem feltétlenül adatik meg mindenkinek, de bárkinek lehetősége van arra, hogy részese legyen a csodának, melyet Isten készített számunkra.

Ez az imacsoport. Drága kincs számomra és hiszem, hogy a többi lánynak is, akikkel együtt járulunk Isten elé hetente. Voltak nehezebb időszakok, amikor két-háromhetente tudtunk csak összejönni, mivel mindannyian munka után adjuk oda ezt az időt egymásnak és elsősorban Istennek. Pontosítok mi semmit nem adunk Istennek, maximum hálaadásainkat, Ő viszont számtalan kinccsel ajándékoz meg minket az imádságon keresztül.

Hadd említsek meg néhányat. Évek óta könyörgünk egyikőnk édesanyjáért, akiről régen lemondtak az orvosok, és csoda, hogy még most is örvendezhet, bár nem kevés fájdalmat hordozva, családja körében.

Hetente hordozzuk kitartóan imádságban a családtagjainkat, mert mindenhol vannak olyanok, akiknek nagy szüksége van/lenne a Megváltóra.

Rendszeresen feltárjuk kéréseinket a mindennapi, nyomasztó terhekkel, időszakos vagy hosszantartó betegségekkel kapcsolatban, és jó megnyugodni abban, hogy Jézus hordozza azokat, nekünk csak el kell mondanunk neki. És látjuk, talán már másnap, hogyan oldódik meg ez vagy az, mert Isten a háttérben folyamatosan munkálkodik.

Kitartó könyörgéseinket meghallgatta Isten, amikor sokszor kétségekkel, mustármagnyi hittel vittük elé azokat a fiatalembereket, akik éppen egyik vagy másik lánynak kezdtek udvarolni. Hálaadással mondhatjuk, hogy imáink meghallgattattak, mert ketten már megtértek közülük. Erre semmi garanciánk nem volt, egyedül abban hittünk, hogy a fiúknak is szükségük van Krisztusra. S a mi részünk, hogy ha már képbe kerültek, akkor vigyük őket Jézushoz, aki meg tudja értetni velük, hogy Ő az élet. Térdrekényszerítő volt figyelni Isten kézmozdulatait, hogyan hozott változást egyik-másik esetben, imádságainkra válaszként.

Voltak és vannak idők, amikor nehéz összehozni munkahelyi túlterheltségeink, vagy más időrabló teendők mellett az imacsoport összejöveteleket. Ekkor, ha ketten is, de találkozunk, egyik héten egyik kettes, másik héten egy másik pár a nyolcból. De ahogy Jézus mondja a Máté 18. fejezetében: *„Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük”*. S ez így van.

De, hogy ne csak a kérések sorát említsem, hálánkkal is odajárulunk a menny Királyi trónusához, hiszen *„Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem”(Zsolt 50,23)*. Ezt tanulni kell, nem jön magától, de örömmel hallgatjuk egymás bizonyságtételeit.

A technikának köszönhetően, e-mailen, sms-ben tartva a napi kapcsolatot rögtön meg tudjuk osztani hálaadásainkat egymással, és így a folyamatos információáramlás és őszinte vallomások után csak azért vagyunk hálásak, hogy többek vagyunk egymásnak minden vérszerinti testvérnél.

Az idő múlásával pedig azt vettem észre, hogy egyre nagyobb terheket hoz elénk Isten az imacsoporton belül, amikért könyörögnünk kell. Amely esetekben ott kell állnunk egymás mellett testvérként. S ahol nagy a próba, ott erősebb az ima, s ahol folyamatos az ima, ott szorosabb a kapcsolat Jézus Krisztussal és egymással is, mert hisszük: *„Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” (Jakab 5,16)*

Elek Éva

KENYÉR...

Kisgyermek koromban szűkös körülmények között éltünk. Apuka a fronton volt, Anyuka egyedül volt 4 gyermekkel. Hogy a kevés több legyen, hogy több jusson a gyermekeknek, kukoricalisztet is szitált a kenyérliszt közé. Ettől „sárgapettyes” lett a kenyér. Meg is kérdezték az osztálytársak: te milyen kenyeret eszel? Ez a kérdés ma is fájóan cseng a fülemben, mert szégyelltem a „sárgapettyes” kenyeret.

Sok évvel ezután egy újabb élményben volt részem a kenyérrel kapcsolatban. Már felnőttként a gyerekekkel a környezetismeret órán arról beszélgettünk, mibe csomagoljuk az uzsonnát? Akkor még nem volt nejlon tasak. Ritkán szalvétán, inkább egyszerű papíron, esetleg újságpapíron fogyasztották a gyerekek az uzsonnát. Volt, aki birsalmát ropogtatott, esetleg egy kis kolbász lapult a szelet kenyéren. A legmeglepőbb uzsonna a Magányka volt. Te mit hoztál Katikám? Igen halk volt a válasz: Magánykát. Egy szelet kenyeret hozott, csak úgy magában. Nem volt belevaló kolbász. Hiszen nyolc gyermek élt a családban. Könnybe lábadt a szemem e kedves becézésen. Mennyire megbecsülték a kenyeret ebben a családban. Milyen szép, különleges neve volt a szelet kenyérnek!

Ezt a történetet a gyermekeimnek, unokáimnak is elbeszéltem többször is tanulságként.

Sajnos ma még a kalács, a darab kenyér is a kukába kerül! Uzsonnára pedig inkább csipszet, vagy más édességet fogyasztanak a gyerekek. Pedig milyen sokat hallunk a rádióban, TV-ben arról, hogy étkezzünk egészségesen.

Még néhány gondolatot osztanék meg a kedves testvérekkel a lelki kenyérről. Az Ige, a Biblia az a kenyér, amit minden nap a kezünkbe vehetünk. INGYEN! Isten asztalt terít nekünk.

Az árvíz és a belvíz ellenére Isten csodálatosan gondoskodott rólunk ebben az évben is. Nemcsak nekünk lett elég, de még testvéreinknek, ismerősöknek is osztogattunk a megtermett javakból. Az Ige is ezt mondja: *„az ajándékozó bővelkedik.”* Péld 11,25 A 23. Zsoltár 5-6. verse is erről beszél: *„asztalt terítesz nekem... csordultig van a poharam. Bizony jóságod és szereteted kísér életem minden napján...”*

„Féljétek az Urat, ti szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők!”

V. T.-né Erzsike néni, Kondoros

Visszaemlékezés

A következő történet Nagyatádon játszódott, történt meg velem, ahol katona voltam 1969 októbere és 1971 októbere között. Többen voltunk ott, különböző felekezetekből. Milyen jó, hogy így volt. Bizony messze vetett a „sors" kedves szüleimtől, testvéreimtől, szülőfalumtól, mely a Nyírségben van 520 vagy 540 km-re. Így a szüleim még a katonai eskütételre sem tudtak eljönni. Volt egy időszak az életemben, amikor elkeseredtem ezen. Persze karácsonyra azért jött az előljáróktól és az ott maradt testvérektől az aláírt nevekkel az ünnepi jókívánság. De ennek ellenére is nagyon egyedül éreztem magam, mint protestáns, református teológus kiskatona. Ezt az érzésemet még csak fokozta az a tapasztalat, hogy katolikus testvéreinkhez – akiket szintén a teológiáról vittek katonának átnevelés miatt, csakúgy, mint minket, protestánsokat – minden hónap egy meghatározott vasárnapján begördült egy kocsi 4-5 fővel, látogatás céljából. Ennek áldásából persze nekünk is jutott. Ekkor még keserűbb lettem. Velünk a kutya sem törődik, mondogattam olykor csak magamnak, hogy másokat meg ne fertőzzek keserűségemmel. Hanem egyszer egy hideg, fagyos téli éjjel mi történik? Ahogy sétálok nagy nyugodtan, úgy hajnali 2 és 4 óra között az őrhelyemen, vatta kabátban, csizmában, betárazott géppisztollyal az oldalamon, hátulról finoman érintve a jobb lábamat elszaladt mellettem egy nagy fekete kutya. Hogy került oda éppen akkor a szöges dróton keresztül? Most átlyukaszthatnám a bőröd, úgy megijesztettél, de nem teszem – gondoltam. Rögtön megértettem ugyanis a leckét: Isten azért küldte oda, az éjszakának abban a szakaszában ezt az általa teremtett jószágot, hogy többé ne mondhassam: bennünket, protestánsokat még a kutya sem látogat meg! Hát meglátogatott. Mert Isten még egy kóbor kutyát is fel tud használni az éjszaka kellős közepén is, hogy gyermekét felrázza. Soha nem vagy egyedül! Dicsőség az Úrnak, hogy Neki gondja van az övéire! Úgy, ahogy Dávid által írja a Szentlélek az 55. Zsoltárban: *„Vesd az Úrra a te terhedet, ő gondot visel rólad, és nem engedi hogy valamikor ingadozzák az igaz."* Nem engedi, hogy Isten szeretetében meginogjunk. Péter apostolon keresztül pedig így biztat bennünket az igében a Szentlélek. *„Minden gondotokat őreá vessétek, mert néki gondja van reátok." (1 Pt 5,7)* Egyenként, személyesen és minden dologban, mivel: „a minden kegyelem Istene... ő" aki velünk van minden napon ennek a világkorszaknak a végéig. (Máté 28,20)

D. József, Edelény

Figyelnem kell...

Igen, én is megtanultam a 21 év alatt, hogy csak Jézus Krisztusban kell hinni, csak Benne bízni, Őreá hagyatkozni. Ő tudja az ellenséget is jóakaróvá tenni számomra, ha nehéz helyzetben vagyok. Elsőként Tőle kérjek segítséget, így tanított az Úr. Ő ad örömöt, megnyugvást gyászos helyzetemben. Tudja az Isten, hogy nincs segítőm a világban, de akadnak jóakaratú emberek. Jól ismer Ő minden embert, hogy ki mire képes. Sokat szól hozzám az Isten, ezt a párbeszédet mindig a mobilomra mentem, hogy megmaradjon.

Anyagilag igen szűkösen élek, ezért sokszor kérem Uram segítségét. Minden helyzetben tudnunk kell az odavaló igét, ezt sokszor tapasztaltam már. Isten mindent megtehet, Övé a hatalom és a dicsőség. Én nem bánkódom, ha problémáim vannak, de figyelem életem menetét addig, míg Ő éltet és megengedi. Tehát élek csendes reménységben minden élethelyzetben.

Szabad akaratunk van, Jézus nem tiltja azt, amit az ember tesz, de őrizni kell lelkünket. A Szentlélek minden élethelyzetünkben bátorít, erősít, halkan szól hozzánk: ne csüggedjetek. Így meghallom az Istent, ha szól hozzám. A békesség útján vezet. Ő nagyon szereti a bűnös embert, minden nap behívom az életembe. Így öröm számomra az élet még fél bénán is. A 21 év sok kellemetlenséget hozott, de az Úrral átvészeltem, egyre jobban ragaszkodom Őhozzá. Még soha nem tagadtam meg Őt. Ismerem a gonosz sötét erőit, kinek az a célja, hogy embereket eltántorítson Istentől. Ez nagyon rossz! Hiszen Ő szerető Isten és nagyon jó! Figyelni kell a Biblia kijelentéseire.

Éjjel ébren alszom, ha akkor szól hozzám, azt is meghallom. Este megnyugodva fekszem le.

Sokat hallgatom a Mera adásait, a próféciákat, amit olyan jól megmagyaráznak.

Bővítik ezt az otthont, ahol élek, máshova fognak helyezni 22 embert. Kértem az Istent, hogy ebben is legyen meg az Ő akarata. Jól tudja, hogy mire van szükségünk! Ember tervez, Isten végez!

Sokszor imába foglalom helyzetemet. Mert csak akkor lesz jó, adjon ehhez az építkezéshez is értő embereket. Nem szeretek sokat beszélni, csak annyit amennyi szükséges. Furcsálják is ezt nálam a környezetemben. Idős, katolikus emberek közé kerültem, csak a főnökök és a dolgozók fiatalok. Folyik a bűnös élet, többen bűnben élnek. Ébernek kell lennem, hogy ne váljak olyanná, mint a többi ember körülöttem.

Vannak barátaim is, de ők távol élnek tőlem, a 11 év alatt alig látogattak, de mégis van olyan közöttük, aki gondoskodik rólam, többször hívnak telefonon. Tudom, hogy mindez az úr Jézus jósága, aki hosszan tűr érettem is. Áldom Őt ezért, fejemet az ég felé tartom.

Vasárnaponként istentiszteletet hallgatok a rádióban, várom a gyógyulást szabadítást, mert Jób sorsát élem át fél bénán a ceredi otthonban. Isten adjon sok erőt, örömöt a mindennapokhoz! Jézus él!

R. Ágnes, Cered

A mennyország már bennetek él

Bevallom, sokszor úgy érzem, nagyon leterhel engem az a sok gonoszság, ami a világban van. Ilyenkor felerősödik bennem a vágy, hogy elmenjek már abba a csodálatos másik világba, melyben az én Édesatyám, Isten, a király, a szeretet uralkodik és nem a bűn.

Amikor így gondolkodom, gyakran eszembe jut Jézus szava, hogy a mennyek országa már itt van a földön, mert a mi szívünkben él, azok szívében, akik hisznek az Úrban, akihez eljött Isten szent Lelke és beköltözött hozzájuk. Aztán arra gondolok, ezt talán nem is értem egészen... Persze értem, de valahogy mégse értem igazán, hogy van ez?

Gondolom, jóságos Atyám látta tépelődésemet, és aztán egy napon elmagyarázta nekem. Megértettem, és én azóta igen boldog vagyok.

A jegyellenőrök gyűrűjében léptem be a metróba. Egy fiatal lány állt a falnak támaszkodva, bár én észre se vettem, csak akkor, amikor az egyik fém mankója hatalmas csörömpölés közben elvágódott. Még fel se ocsúdtam a hangzavartól, amikor az egyik jegyellenőr odapattant, és máris felvette, sőt kedvesen átnyújtotta a lánynak. Ez a lány nem amolyan cicababa volt, akiért törnék magukat a fiatalemberek... csak egy ember volt, aki egy pillanatra segítségre szorult. A másik észrevette, és a világ legtermészetesebb módján segített neki, sőt mindezt megtoldotta egy kedves mosollyal és egy jó szóval is.

Amikor ezt a jelenetet láttam, hirtelen belém hasított a felismerés: ez pont olyan volt, mintha a mennyben lennék! Annyira kedves, annyira tökéletes, annyira szeretet-centrikus..., bár a mennyben nem lesznek balesetek.

Nem sokkal ezután történt, hogy egy olyan hivatalos helyre mentem, ahol ezentúl három hétig minden nap meg kell jelennem és a pénztárnál fizetnem. Egy fiatalember ült az ablak mögött, és amikor én mindenre ezt válaszoltam: Jól van, értem. Persze, természetes. Ó, hát nem kerül semmibe. Igen, így jó lesz. Ez nekem tökéletes... - akkor egyszer csak felemelte a fejét, átnézett az üvegen, és azt mondta, hogy ő ilyet még nem hallott! Mindenki csak panaszkodik, csak zsörtölődik még vele is, mintha ő tehetne bármiről, szidnak mindent és mindenkit... de az én mosolyom, az egészen más...

Nagyon jó érzés volt ezt hallani, bár számomra ez természetes... és nevetve megkérdeztem.

– Szeretné, ha minden reggel ezzel a mosollyal köszönteném?

– Ó, hát megtenné? Tényleg? – nézett rám csodálkozva – már annyira belefáradtam a sok panaszba! A sok keserűségbe!

Ismét egy különös mosollyal az arcomon léptem tovább. Egy fiatal ember egy nyugdíjas nő mosolyára vágyik... de talán csak azért, mert ez a mosoly nem is igazán az enyém, mert ez valójában Jézusom mosolya! ...és éreztem, hogy most itt van köztünk az Isten országa. Annyira kedves volt a légkör, és olyan természetesen áradt a szeretet...

Egy orvosi kezelésen voltam, és a velem foglalkozó hölgy minden átmenet nélkül egyszer csak kiöntötte nekem a szívét. Később imádkoztam érte, és ismét éreztem, hogy a menny köztünk lakik. Nem a bajok áradása miatt, hanem azért, mert az Úr figyelt ránk. Embert küldött a szükségben lévőhöz...

Még ugyanazon a napon történt, hogy megláttam egy idős nénit, amint pénzecskéjét szanaszét szórta az utcán, és még észre se vette. Felszedegettem neki, és ahogy az idős hölgy rám mosolygott, az több volt mint öröm, boldogság, köszönöm vagy hála... abban a mosolyban a mennyország jött le közénk.

Amikor hazaértem, gyorsan megnéztem a Bibliámban, hogyan is szólt erről Jézus itt a földön?

Lk 17-ben ezt olvassuk: *Amikor a farizeusok megkérdezték tőle, hogy mikor jön el az Isten országa, így válaszolt nekik... az Isten országa bennetek van!*

Boldogan tértem nyugovóra, de ott és akkor furcsa neszezésre figyeltem fel. Már majdnem a félelemre gondoltam, amikor ismét megéreztem az Úr szeretetét a szívemben, és ismét tudtam, az Isten országa már bennünk van, *„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét. (2.Tim 1,7)*

Igen, már értettem. Minden olyan pillanatban, amikor az Isten lelkét engedjük dolgozni magunkban, a menny egy-egy pillanatát éljük át, és már az Úrnál vagyunk...

Salyámosy Éva

Hiszek a Szentlélekben

Hiszem,
hogy megszabadít előítéleteimtől.
Hiszem,
hogy megváltoztatja szokásaimat.
Hiszem,
hogy legyőzi közömbösségemet.
Hiszem,
hogy szeretettel tölti el lelkemet.
Hiszem,
hogy megállít a rossz előtt.
Hiszem,
hogy felbátorít a jóra.
Hiszem,
hogy legyőzi szomorúságomat.
Hiszem,
hogy szeretettel tölt el Isten igéje iránt.
Hiszem,
hogy elveszi kicsinyhitűségemet.
Hiszem,
hogy megerősít szenvedésemben.
Hiszem,
hogy áthatja egész lényemet.

(Karl Rahner katolikus teológus imája, 1904-1984)

Különös vendégeink voltak

Különös vendégeink voltak október 27-én. Az Egyesült Királyságban működő rádió misszió igazgatója, Dr Russell Farnworth és kedves felesége látogattak el hozzánk, s beszélgettünk a két rádiómisszió mai és jövendő szolgálatáról, terveiről és az együttműködés lehetőségeiről. Bár csak néhány órás volt a látogatás, mindannyiunk számára nagyon sokat jelentett az a kedvesség, szeretet és kitüntető figyelem, amellyel angliai testvéreink kísérik szolgálatukat.

Levelet kaptunk...

Szeretettel köszöntöm a MERA munkatársait és hallgatóit! Már közel 15 éve hallgatom az adást. Sok örömöt és megnyugvást kapok a Biblia üzenete sorozatból. Itt az emigrációban nagyon fontos az anyanyelv ápolása, internetről hallgatom.
Magamról: 57 éves özvegyasszony vagyok, 29 éves mérnök fiam van, és 30 éve élek Genfben. Grafikus és festő, és római katolikus vagyok.
Gábor barátom mesélte, hogy mikor gyermekei 5 és 7 évesek voltak, mesélt nekik bibliai történeteket. Az elragadtatásról szóló történet nagyon érdekelte az 5 éves kislányát.
Az Úr Jézus ha visszajön egyik felvétetik, a másik ott marad. Tehát ezért jónak kell lenni mindig.
Néhány héttel később barátomat valami kellemetlenség érte, és ideges lett és mérgelődött. Erre megszólalt az 5 éves kislánya, és azt mondta: „Apu, Te így nem fogsz elrepülni!"

M. Éva, Genf

TEDD A JÓT!

Tekintet nélkül arra, hogy
Másoknak tetszik
Vagy nem,
Tekintet nélkül arra, hogy
Látják-e vagy nem
Tekintet nélkül arra, hogy lesz-e
Sikere vagy nem,
Tedd a jót!

Tégy minden jót, amit
Megtehetsz,
Ott, ahol vagy,
Úgy, ahogy teheted,
Akkorát, amekkorát tehetsz,
De mindig, szüntelen ez legyen
A programod!

Sík Sándor

Az élet „ősze"

Április hónapban a legidősebb hívő fiam értem jött Dömeföldére, hogy ők most engem elvisznek, mert mi is lenne, ha itt mindenkitől távoli magányomban történik majd velem valami 87 évesen? Ők ezt megindokolták, és már pakoltak is a kocsiba. Így azóta náluk lakom, egy külön kis szobában. Sok időm van aludni, pihenni, olvasni, mindennel ellátnak, ami szükséges. Hálás vagyok Urunknak, hogy noha erre nem is gondoltam, de De az Úr, igen, Ő csodálatosan lát és megsegít! Ő megengedte. Ezt kaptam az igéből.

Már nehezen tudok olvasni, de a Bibliámat azért sokat olvasom. Meg más jó irodalmat is, hiszen más dolgon nincs, mindenben kisegítenek, főznek, mosnak, vasalnak nekem. Hála, hála, hála! Sokat olvasok hívő német újságokat is. Most leírok egy kis történetet, amit egy kis német füzetből fordítottam:
„Egy gyermekcsoport meglátogatott egy öregotthont. A kertben találkoztak egy idős hölggyel: „Te hány éves vagy?" kérdezte tőle az egyik kislány, mire ő büszkén azt felelte: „98 éves vagyok". A megilletődött kislány nagy szemeket meresztett, és csodálkozva kérdezte: „Egészen az egyestől fogva számolod?"
Ha valaki egy idős emberrel találkozik, aligha gondol arra, hogy ők mennyi mindent éltek már át. Milyen sok változást a társadalomban, mennyi változást az életritmusokban kellett átélniük. Ezért mély tisztelet illeti meg őket. De ezekkel a változásokkal nem mindenki boldogul, ezért az idősek közül többen visszahúzódnak.
Emellett az „élet ősze" még boldogan, és mély tartalommal telhet el. Isten az idős embereket is szeretné megajándékozni mélyreható élettel. Senki sincs rákényszerítve , hogy visszavonuljon a múltjába, vagy megkeseredett lélekkel élje idős napjait.
Ha Istennel személyes kapcsolatban élünk Jézus Krisztus által, akkor hálás, megelégedett, harmonikus életben lesz részünk.
Mostanában olyan gondolatokat kaptam az Úrtól, hogy legyek nagyon hálás az Úrnak, hogy adta nekünk a hívő rádiót, amit én már 1964 óta hallgatok, igaz akkor még külföldről jött az adás, Monte Carlóból. Milyen öröm volt hívő műsort hallgatni, bár nagyon zavarták, de minden megértett szóért hálásak voltunk! Hát még mikor kezdődött a MERA! Évek óta mást nem is hallgatok, csak a MERÁ-t: délelőtt és este. Olyan öreg vagyok már, 87 éves, hogy már a politika sem érdekel, a „rossz" hírek sem, hiszen mindig csak „rosszat" mondanak, és ezek láthatóak is. A család még nézegeti, de engem már valahogy nem tud érdekelni. Elgondolkodom viszont azon, milyen jó dolog hogy a „mi" rádiónk milyen sok áldott, jó műsort ad. Tudom kezdettől fogva, hogy baptista hívő testvérek indították el Monta Carlóból, úgy tudom, egy magyar származású hívő testvér indította útjára, felhasználva azt az adót, ahová annak idején Hitler német vezető akart a világnak nagy beszédeket sugározni. Igen, a baptista testvérek mindig is komoly missziót végeztek. Ezt már drága hívő nagymamám is mondta jó régen, de megjegyeztem. Mikor mondták Monte Carlóban, hogy „bemerítő János", már tudtuk, hogy egy drága baptista testvér szól, legyen áldott minden szava. Már ők talán az Úrnál vannak.
Nos, én református hívő vagyok, 1947 óta bűnös szívem Jézusé. Jézus Krisztus az út és az ajtó, ez az én hitem. Az igazság szót azért hagytam ki, mivel a német Luther Bibliában úgy olvassuk azt a szót: „Wahrheit". Ez pedig valóságot jelent, hogy Ő VAN, VALÓSÁGOS ISTEN. A németben a másik szó az igazságra a „Gerechtigkeit", ami azt jelenti hogy valakinek igaza van. Pl. bírósági tárgyalásnál is. Vagy „igazságosság" sok esetben.
És tudom jól, hogy nincs külön református, evangélikus, methodista stb., mennyország csupán egy, ahová kizárólag kegyelemből, hit által juthatunk be, és akik ezt hiszik, azok mind Testvérek az Úrban. Úgy legyen, ámen!

K. Lászlóné, Ida néni

Isten iskolája

Tanulni jó. Tanulni érdemes. Sőt, az élet mai követelményei szerint már élethosszig tart ez a képzés, annyira gyors léptekkel halad a fejlődés körülöttünk. Nem értenénk meg a dolgokat tanulás nélkül, de a létfenntartás is igényli a folytonos továbbképzést. Írhatnék hosszan arról, milyen örömforrás volt nekem minden iskolakezdés, minden új ismeret elsajátítása, az új tankönyvek izgatott lapozgatása, és ahogy ezek a csudaszép újdonságok sorra beépültek az életembe. Az érettségi sikere, majd egy-egy egyetemi vizsga, a diplomaszerzés öröme. Ez mind összesítve feledhetetlen és felemelő élmény. A mások tanítása még inkább.

De rájöttem ahogy teltek az évek felettem, és minden gondom, sorsom Jézus kezébe tettem, minden világi tudnivalónál fontosabb az Ő iskolájába beiratkozni, teljes szívvel az általa tanítottakra figyelni, haladni, haladni... Legfontosabb elsajátítandó itt: szeretni, tanulni Jézus szerint! Nem tagadom a világi tudás fontosságát. Egyik tantárgy éppoly fontos, mint a másik, egyik tantárgy éppúgy horizontot tágít, mint a többiek, s a művészetekben való jártasság egy plusz öröm. Mert nemcsak tanít, de szívet, lelket simogat, tehát nélkülözhetetlen.

Amióta mesterem, Jézus iskolájába járok, érzem igazán kicsinyességemet, s azt, hogy bizony Isten ismeretére egy élet is kevés. De hogy ez a legfontosabb tudnivaló, az mindennél bizonyosabb. Mert legyen az bármilyen elismert tudós, művész vagy pedagógus, a Szentírás ismerete nélkül csak fél ember. Nem egy híres nagy emberről tudhatjuk, hogy legnagyobb sikerei csúcsán is elégedetlen volt, mert hiányzott az életéből egy másfajta ismeret, Isten ismerete, Aki által teljessé lett volna, elégedett és igazán boldog. Van akiben csak annyi tudatosult, hogy valami hiányzik az életemből. Sokat tud pedig, és nem is szűkölködik. Van aki nem tanult sokat, de egy idő után addig keres, míg rátalál Isten iskolájára. Szegény vagy gazdag, tudós vagy tudatlan mind Isten-ismeretre, szeretetre vágyik. Aki ezt komolyan gondolja, nem hagyja ki ezt az Istennel való kitartó kedves, reményt adó találkozást. Az emberi élet teljessége csak ilyen tudással lesz megközelíthető, s ez azt nyújtja, ami a legszükségesebb: mennyei eledelt.

És hol van ez az iskola, amelyet szívből ajánlok mindazoknak, akik valami vagy valaki után nagyon vágynak. Templomokban, imaórákon, s egyáltalán minden olyan alkalmon, ahol még szól Isten igéje. Lehetnek csak ketten-hárman. Nem ez számít. Isten után vágyva Jézus ott van közöttük. Ezt ígérte, és ez igaz is.

Itt nincsenek tantárgyak, nincs feleltetés. Készülni is csak a szívnek kell, hogy aztán az óráról kilépve mindjárt gyakorlattá váljanak az ott hallottak. Boldog az az ember, aki nagy örömmel szánja oda idejét, türelmét, szeretetét, hogy mint Isten tanítványa megismerje, nyitogassa a Biblia rejtett szépségeit. És ne csak nyitogassa. Aki ezt elvállalja, abban tűz ég. Ne gondolja senki, hogy ez a fajta tanulás unalmas, vagy erőn felüli feladatokkal sújt. Ó nem! Ez teljes, boldog odaszánás Isten ügyének, teljes értelmünkkel, szívünkkel. Isten olyan nagyszerűségeket tár fel, hogy csodálattal nézzük: ez is benne van az igében, hogy hogy eddig nem figyeltem, nem értettem? Kibomlanak sorban a Szentlélek gyümölcsének nagyszerűségei: hogy lehet Isten szerint szeretni, örülni, békességben élni, tűrni, a jóságot megélni, szelídnek lenni stb. Hogyan járhatok biztonságban Jézus nyomdokain, hogy maradhatok hűséges Őhozzá, embertársaimhoz irgalmas, halló szívű, önmagam megtagadó, segítségre mindig kész? És még annyi minden Isten gazdag tárházából!

Olyan ez az Istenre koncentráló tanulás, mint egy izgalmas, sosem tapasztalt örömű, de komolyságot sem nélkülöző játék. Ha jól tudják a tanítók szíveinket megszólítani, az időben, Isten elvárásai szerint rezonál, és örömmel tölt el. Erre ma égetően szükség van.

Óriási a nyomorúság. A világ nagy többsége éhségtől, katasztrófáktól, kiszolgáltatottságtól, szeretethiánytól sújtott. Sokkal jobban, mint korábban. A gonoszság behálózta a világot. Kell Jézus iskolája! Az ÚT, az IGAZSÁG, és az ÉLET!

Ezt tudatosítani kellene. És nemcsak most! Nemcsak diákoknak, mindenkinek! Csak azt kívánhatom, hogy gazdag kévéket hordozó Isten munkásaival legyen tele a föld. Boldogító tudásszomjat Isten igazsága iránt!

P. A. Júlia, Tahitótfalu

Mesterkéletlen szeretet...

Történt egy hétköznap délellőtt óvodai hittanórán. Előtte való héten vagy hétvégén a volt egyházközségi gondnok – aki eléggé megkötözött elméjű volt – jól felbosszantott valamivel, hogy azon az éjszakán, amelyikre a hittanóra következett csak hajnaltájt tudtam elaludni. Így elgondolható, hogy milyen fáradtan mentem az órára az apróságok közé, ahova pedig órai, percnyi pontossággal menni kellett!

Már arra sem emlékszem, hogy melyik bibliai történetet tanítottam akkor, vagy melyik éneket énekeltük, vagy milyen imát imádkoztunk. Az óra alatt, játék közben – mert arra mindig vigyáztam hogy legalább egy 10 perc maradjon játékra is, egy 3-4 éves kislányt többször is feldobtam, újra meg újra elkapva őt a levegőben. Pontosan úgy, ahogy korábban saját gyermekeimmel is játszottunk ilyet. Egyszer csak azt mondja nekem a kislány: Tegyél le! Hajolj le! Lehajlok, miközben egy óriási puszit nyom a homlokomra és közben ezt mondja: Szejetlek! Hát testvéreim, abban a percben vagy még inkább abban a másodpercben minden fáradtságom eltávozott, mintha elvágták volna! Úgy felszabadultam, felfrissültem, hogy minden további fáradtságom egy szempillantás alatt eltávozott tőlem. Dicsőség érte az Úrnak! Ott, akkor, abban a helyzetben semmi sem tudott volna jobban felüdíteni, mint attól a kis tanítványomtól kapott testvéri csók vagy puszi (1.Péter 5,14; 1.Kor 16,20; 2.Kor 13,12) amely egyszerű volt, szent és tiszta. Hiszen számomra ez a képmutatás nélküli, megjátszás nélküli, mesterkéletlen szeretet kifejezése volt. Ahogy Péter apostol írja: a szeretetcsókja. Nem olyan, mint Júdásé. Egyébként a gyerekek közül többször és többen is elmondták, hogy egész héten az az egy óra és azon belül is éppen az a 10 perc volt az, amikor önfeledten játszhattak, és Isten szeretetét oly közel érezhették magukhoz, mint soha azelőtt!

Nézd, kedves testvérem! Isten így erősíti meg hatalmát ellenségeink miatt, és így némítja el a gyűlölködőt és bosszúállót, hogy neki is, nekik is meg tudjunk bocsátani!

D. József, Edelény

Egy különös „nyaralás” tanulságai

Eddigi életem során nagyon sok mindent megtanultam, de szerettem és szeretek is tanulni. Fiatalabb korban még járatlan tapasztalatlan az ember, a családi életben, a házasságban, de a gyermeknevelésben is, és még sok más dologban is. De hála mennyei Atyánknak, hogy drága szent igéjében, a Bibliában mindenre van tanítás annak, aki nyitott szívvel és ésszel tanulmányozza. Akár az étkezésben, ruházkodásban, és nem utolsó sorban helyes életvitelt mutat be az egymás iránti tiszteletadásban, szeretet gyakorlásában is. A 32. Zsoltár 8. verse így tanít: *„Bölcsé teszlek, és megtanítlak melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz szemem.”*

Különösen azóta tanultam meg nagyon sok mindent, amióta drága férjemet 2005-ben hazahívta az Úr. Mivel az egyedüllét nagyon sok küzdelemmel jár, így még több lehetőség adódik a tanulásra is. De megtapasztaltam, hogy az én Istenem nagyon szeret, jóságával, szeretetével naponta támogat, csak csendben figyeljek szelíd és halk szavára. Ő mindig tanít, ha engedelmes vagyok.

Az én nyári élményem ill. „nyaralásom” egy nyolc napos kórházi tartózkodás volt, egy műtéttel fűszerezve. Nem volt ugyan kies a táj, de Jó Atyám végtelen szeretetét, rám figyelését nap mint nap megtapasztaltam. Így utólag is mindezt átgondolva áldásos volt a bentlétem.

Azok, amik közvetlenül a műtét után történtek, szép bizonyságul szolgáltak. Amikor a műtétet befejezte az orvos, akkor számomra is érthető módon azt mondta: Na, kész! Mindenkinek köszönöm! Erre a körülöttem lévő műtős csoport egyöntetűen mondták: Szívesen! Ez az egy szó számomra úgy hangzott, mintha egy mennyei kórus hangja lett volna. Áthatotta a szívem és a lelkem. Nagy tanítás volt benne. Megtanultam, ha tehetem, tőlem telhetően együtt munkálkodóbb legyek Isten országa építésében. Ez nagy áldás lehet számomra a gyülekezetben és a családban is. És meg is áldja az Úr az ilyen érzéseket. De még mielőtt a kórházba mentem, kértem az Urat, hogy adjon erőt, bölcsességet, hogy mivel szolgálhatok az Ő dicsőségére. Amihez ad erőt ebben az állapotomban is. Bevittem magammal néhány keresztény lapot, gondoltam, hogy lesz olyan valaki, aki elfogadja. Így is történt. Két drága lélek nagyon kedvesen és örömmel fogadta a lapokat, amiért én rögtön hálát adtam Istennek. Átfutott az agyamon, hogy vajon a szívükhöz ér-e egy-egy írás, üzenet? Tehát megtanultam, hogy az ember még kiszolgáltatott állapotában is szolgálhat. Ekkor eszembe jutott egy nagyon kedves versem, amit itt, most megosztok a kedves olvasókkal. (A verset a cikk mellett közöljük! - *a szerk.*)

Tehát megtanultam, hogy nekem csupán engedelmeskednem kell az én Uramnak, hogy használni tudjon még kiszolgáltatott állapotomban is – a körülményektől függetlenül. Így szépülnek meg még a nehezebb időszakok is életünkben.

Az első napon a kórházban egy nagyon kedves beteggel feküdtem egy három ágyas szobában. De ő már másnap hazament. Így egyedül maradtam, amiért a sírás fojtogatott. Azt mondtam az Úrnak: Uram, hát nem elég hogy otthon egyedül vagyok, még itt is!? De meg kellett tapasztalnom, hogy az én bölcs Istenem mindig javamra dönti el a dolgokat, ha ezt én sokszor nem is így látom. Ugyanis senki nem zavart, és kicsi rádiómon minden este hallgathattam a MERA adásait. Csodálatos volt! Így aztán arra az álláspontra jutottam, hogy legyen üdülőhely vagy kórház, mindig kell, hogy hála és tisztelet töltse be a szívünket Istenünk felé. Beigazolódott ebben az esetben is, ahogy a Róma 8,28 versben olvassuk: "Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik azoknak minden javukra szolgál..."

K. Sándorné, Miske

Nulla vagyok.

Nulla vagyok, magában semmi,
Nem lehet szorozni kivonni.
Magában számnak sem nevezni.

De ha számot ír Isten ujja,
Előmbe, s én maradok nulla,
Értéket fejezek ki újra.

Isten az egy, Ő a szeretet,
Ha oda állít, nullát, engemet,
Kifejezünk magas értékeket.

Tízek leszünk, százak, ezrek,
Mindig a nullák és zérók lesznek,
Kifejezői az örök egynek.

És mutatjuk a nagy számjegyet,
Az Isten Fiát, a dicső Egyet,
Ki elhagyta értünk a mennyet.

Aki fel akar emelni minket,
Kicsi zérókat, nulla semmiket.
Hogy nevére dicsőséget vigyünk.

Ha egyszer kiállsz e nagy számjegyből,
Ha nem lesz a dicső "Egy" elől,
Értéked megint semmibe dől.

Uram én nulla akarok lenni,
A milliókhoz akarok menni,
A Te nagyságodat hirdetni!
És mindig csak Teveled lenni.

Ezt a levelet Szlovákiából írom, egy kicsi városkából, SALA VECA-ból. Magyarul tanulok, és van nekem egy nagy szótáram, ami 30 ezer címszavas. Hallgatom Önöket esténként kis Wolkmenemen. Ne haragudjatok a grammatikai hibák miatt, de a magyar nyelv egy kicsit nehéz. Én csak magam tanulok, de segítségem a szótár. Németül is tanulok. Van amikor hallgatom a német evangélikusokat is.

Nekem nagyon tetszik a maguk evangélizációs rádiója. Van nálunk kábel tévé is, ott adják a magyar TV adásokat. De ott nem tetszik az adás, ezoterikus, okult dolgokkal is foglalkozik. A mai korszak olyan sátáni, antikrisztusi. De vissza a Merához.

Van nekem Szentírásom, Professzor Jozef Rohácek 1951-es kiadás.

Nagyon boldog vagyok, hogy magyarul értem magukat is. Én 40 éves vagyok és hiszek 1994 óta az Úr Jézusban. Kérem hogy küldjenek program ajánlatot, és információkat a Mera rádióról. Ha vannak könyvek vagy CD-k, DVD-k, kérem, küldjenek róla listát.

Üdvözlettel:

Richard Sch., Szlovákia

Megtanultam...

Helyesebb, ha azt írom: tanulgatom, vagy akarom tanulni. Hogy mit?! Az élet „nagy leckéjét”, amit Pál apostol így fogalmaz: *„Megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek.”* Megtanultam, tehát nem tanulom, hanem megtanultam. A lecke tudott. Elsajátítottam. Micsoda kijelentés! Aki ezt így le meri írni, az vagy nagyon nagyképű, vagy sok osztályt kijárt már „Isten iskolájában.” Meggyőződésem, hogy Pál apostol ez utóbbi kategóriába esik. Adott neki ugyanis Isten bőven tanulási lehetőséget. A damaszkuszi úton kezdődött ez az iskola, majd három nap imádsággal folytatódott, s végül egy kosárban való meneküléssel zárult a damaszkuszi kurzus. A folytatás se volt éppen rózsás! Igaz, Isten nem is hitegette mással. Már Anániásnak is vázolt néhány dolgot abból az iskolai tananyagból, mely Pálra várt, amikor elküldte az imádkozó apostolhoz: *„Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé. Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.”* Nehéz lecke. Nem igazán kívánnánk magunknak. Szenvedés, nélkülözés, hajótörés, botütés, börtön, de a másik oldalon mindennapi megtartás, elégséges kegyelem, megtérők, alakuló gyülekezetek, a Krisztussal járás áldásai...

Megtanultam, írta az apostol, hogy mindezek között megelégedett legyek. Napok, pontosabban hetek óta forgatgatom a szívemben ezt a mondatot, ugyanis, ha akarjuk, ha nem mi is „iskolába járunk”. Isten iskolájába. Nekünk, nekem is ki van jelölve az elsajátítandó tananyag, még ha nem is üzente meg Isten a számunkra egy „Anániáson” keresztül. És ez a lecke személyre szabott. Annyi, emennyi kell, se több se kevesebb, mint ami ahhoz kell, hogy tökéletes legyek, minden jó cselekedetre felkészített. Megtanultam... Hát, még nem igazán. Pontosabban, van amit igen, van amit nem. Van amikor ad erőt, józanságot, higgadtságot Isten, hogy lássam az igazán értékes dolgokat, és ne a múlandó dolgokat hajhásszam, de sajnos olyan is van, amikor csak később veszem észre, hogy a megelégedettség helyett a zúgolódás, és az elégedetlenség vett lakozást a szívemben. Pedig mennyivel boldogabb lennék én magam is, meg a környezetem is, ha az apostollal együtt én is nyugodtam kijelenthetném, hogy megtanultam, hogy minden körülmények között megelégedett vagyok.

Ez a „minden körülmény” se hagy igazán nyugodni... Mi mindent látok ugyanis rossznak, talán néha még elhordozhatatlannak is! Egy zsúfolt, (koszos) buszt, egy hideg, vagy csak hűvös templomot, egy-egy (nem kívánt) kórházi ágyat, vagy egy barátságtalan szomszédot, munkatársat. Talán időnként egy-egy nagyobb halom mosni-, vagy mosogatnivaló is elég arra, hogy tovaszálljon az egyébként oly kívánatos megelégedett állapot, a befizetetlen csekkek látványáról nem is beszélve, mert ezekre a papírocskákra, időnként úgy tekintünk, mint „lelkünk ellenségeire”.

Egyre ott zakatol a szívemben ez a „megtanultam”. Vizsgálgatom a környezetemet is. Ott se igazán látom a megelégedettség jeleit. Sőt! Pont az ellenkezőjét tapasztalom nap, mint nap. Zúgolódás, nagyra vágyás, követelőzés mind az anyagiak, mind az élet egyéb területein. Például a változó életszakaszokból adódó újabb és újabb kihívások is sokakból előhozzák az elégedetlenséget. A kisgyermek kicsi, sok a gond vele, a nagy meg már nagy, talán annyira nagy, hogy már nincs is ideje, szeretete, figyelme ránk... (Persze kérdés, hogy amikor kicsi volt, akkor nekünk volt türelmünk hozzá?! De, hát ki emlékszik már arra...)

Nincs ebből az ördögi körből kiút? A magunk erejéből azt hiszem nincs, de Isten által van. Pál apostol, se magától volt ilyen nagyszerű diák, hanem Krisztus ereje által. Így hangzik ugyanis a teljes igeszakasz: *„Megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek. Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködésbe és a nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.”*

Kulcsár Anikó

PÁLYÁZATI HÍREK

Kedves Olvasóink! Az elmúlt hetekben sok hallgató ragadott tollat, vagy éppen számítógép billentyűt, hogy eljuttassa hozzánk a pályázatra írt sorait. A ***„Megtanultam”*** mottó alatt meghirdetett pályázatot beküldők közül az alábbi olvasóinkat jutalmaztuk:

Bálint Gyula, Mosonmagyaróvár
Bántó Ernő, Románia
Gaál Istvánné, Farád
Hörcsöki Ferencné, Budakalász
Kovács Melinda, Románia
Kovács Sándorné, Miske
Kozma Lászlóné, Lenti
Madame Éva, Genf
Magyarási Attiláné
Németh Tibor, Szlovákia
P. Arany Júlia, Tahitótfalu
Radics Ágnes, Cered
Révész Andrásné, Kisvárda
Richard Schwarz, Szlovákia
Sándor József, Pápa
Tari Csaba, Csehország
Tolner Gyula, Budapest
Vári Tiborné, Kondoros
Vincze Jolán, Domoszló

Köszönjük részvételüket, s reméljük, következő pályázatukat is megtisztelik figyelmükkel és értékes írásaikkal!

Szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik 2010-ben a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány javára ajánlották fel a 2009 évi adójuk 1 %-át.

Az APEH 2010 októberében 444.235 Ft-ot utalt át Alapítványunk számáéra, mely minden korábbi felajánlást meghalad. Alapítványunk ezt az összeget az Antenna újságunk kiadására fordította!

Köszönettel:

Az Alapítvány kuratóriuma

Egy életen át

1930-ban születtem. Mostoha apám volt, mert édesanyám egy másik férfihez ment feleségül. Én ezért 1936-tól elkerültem otthonról és Hajdúböszörménybe kerültem. Ott éltem 1950-ig. Ettől kezdve kezdtem dolgozni a bányaüzemben. Nehéz sorsom lett, nagy volt a szegénység, de nem volt visszaút. Tűrnöm kellett. Reggel 6-tól este 6-ig dolgoztam. 800 Ft-ot kaptam egy hónapra.

1948-ban egy evangélizációs hét alkalmával az igét minden este Szikszai Béni hirdette. Az ige a tékozló fiú története volt. Két nőtestvér járt házról házra és hívogatta a népeket a templomba. Kérdeztem, hogy menjek oda, szegény, foltos a ruhám. Ne búsuljon fiatalember – mondták nekem –, ha komolyan veszi majd azt, amit hallani fog, akkor lesz magának is szép ruhája. Mit mondott nekem? Szép ruhát kapok? Még ilyen is van? Így elmentem a templomba. Lukács 15,15-21 vers volt az ige alapja, ez igen meghatott. Amikor azt mondta: te vagy az a tékozló fiú, aki az élő Istentől messze távoztál, a bűn fertője van a lelkedben, és ha nem fordulsz vissza, akkor örökre elveszel – megmondom őszintén: megijedtem! Én nem akarok elveszni. Jézus által visszafogad az Atya!

Hogy örült a lelkem, mikor ezt megértettem! Már nem is gondoltam a foltos ruhámra. Hanem arra, hogy megkapom odaát azt a szép ruhát. Ma már tisztában látom és hiszem, hogy Jézus által, az ő vére által lesz megmosva piszkos ruhám. Kimondhatatlan örömben lesz részünk minden hitben járó testvéremmel együtt.

1952-ben Berentére kerültem, egy értelmes hívő kislányra találtam, és így megnősültem 1952 márc. 1-én. Menyegzőnkön sok volt a hívő testvér, a hitben járók egyenként bizonyságot tettek hívő életükről. Megjelent ott egy gazdag ember is, aki nagyon részegen jött oda. De a végén azt mondta, hogy részegen jöttem ide, de józanul megyek haza! Nótázás, tánc nem volt, de ennek ellenére senki nem unatkozott! A sok szép ének, Isten igéje meghatotta az embereket.

1973 szeptember 19-én a frontfejtésen egy vastám a fejemhez vágódott, és ez nem az én hibámból történt. Akivel együtt

(folytatás a 13. oldalon)

Meg kellett tanulnom ezt a leckét

Nem hívő családban nőttem fel, de volt az életemben némi vallásos cselekmény is. Katolikus szertartásokon vettem részt, misére is jártam, bérmáltam, mert kötelező volt. A bérmálásomon azt kérdezte a pap hogy van-e bibliánk? Mondtam, hogy nincs. És tényleg az volt az igazság, hogy otthon és az iskolában sem esett szó ilyesmiről, a hitoktatáskor sem emlékszem lényegében ilyesmire.

Az általános iskola felső tagozatában kaptam rá az olvasásra, először ifjúsági regényeket és újságokat, később mindenfélét olvastam. Családom nem volt követendő példa, életemre és gondolkodásomra sem. Ezért a könyvekben kerestem az ideális követendő példákat. Akkoriban kezdtem dzsúdózni, és a későbbiekben is foglalkoztam a küzdősportokkal.

A pályaválasztásom nagyon el lett rontva, az éretlenség, tudatlanság, engedetlenség miatt. A szüleim azt mondták, hogy tanuljak valami szakmát, az osztályfőnököm pedig azt akarta, hogy gimnáziumba menjek továbbtanulni. Így kerültem edzői protekcióval a testnevelés szakos gimnáziumba, mert sportoltam. Akkor nem volt semmi elképzelésem ezzel kapcsolatban, ezért aztán mások döntöttek helyettem. Ott még jó eredményeket értem el, de gerincprobléma miatt átirányítottak egy másik gimnáziumba, ahol sokkal nagyobbak voltak a követelmények. Több tárgyból is megbuktam másodikban. Ekkor elmentem dolgozni, és a sporttal meg olvasással próbáltam magam karbantartani.

Közben kezdtek jelentkezni lelki problémáim, melyek gyenge személyiségemből, munkával való megterhelésemből, és okkult befolyásoltságból eredtek. Így mivel nem akartam dolgozni járni, beilleszkedési zavarok címén egy ideig pszihiátriai kezeléseken vettem részt.

Később elmentem egy másik munkahelyre, és találtam végül is olyan munkát, amit szívesen csináltam: targoncás, áru kiadó voltam a RÁBÁ-nál.

Időközben sok mindent összeolvastam a harcművészetekről, jógáról és a kommunista felfogásról. Nagyon naiv voltam. Ekkor behívtak katonának, ami sokszor megterhelő volt, de végül is jó jött ki belőle. Egyik katonatársam a hálóban beszélt nekem Istenről és az Úr Jézusról, később egy tiszttől is hallottam ugyanezt. Ennek hatására rájöttem, hogy van Isten, és megtetszett ez az eddigieknél sokkal jobb tanítás. Az utolsó menetgyakorlaton – menet közben – a testvérek feltették nekem a kérdést: akarsz Istenhez fordulni, imádkozni? Én igennel válaszoltam, így elmondtam egy imát, amit nagyon komolyan vettem és Isten is, mert mind ez ideig megtartott.

Ekkor még nem foglalkoztattak a bűneim, de később, ahogy olvastam a Bibliát, meg a testvérektől is hallottam erről, hogy ez is bűn, meg az is, rájöttem, hogy bűnös vagyok, és arra is, hogy Jézus Krisztus meghalt értem is a kereszten. Tehát ha én hiszek ebben, akkor bocsánatot kérhetek, és megszabadulhatok bűneimtől. Így kezdtem el rendezni Istennel bűneimet. Később, mikor úgy éreztem, tanítvánnyá váltam, összeírtam bűneimet, és mindezekért bocsánatot kértem az Úr Jézustól.

Megtérésem után mindjárt rossz vágányra kerültem, mert az a fiú, aki először beszélt nekem Istenről, azt mondta, hogy azokat, akik hisznek, ezek a jelek követik: nyelveken szólnak. Én átéltem ezt az élményt, mert egy sétám alkalmával – nem tudom, hogy –, de kaptam különböző ilyen nyelvet.

Mikor leszereltem, és visszakerültem a munkahelyemre, egy pünkösdi gyülekezetbe jártam. Ebben a gyülekezetben foglalkoztak velünk, mindenkinek volt egy tanítója, aki egy program alapján tanított bennünket, hogy előrehaladjunk a hitéletünkben. Az volt a gyakorlat, hogy többen más városba költöztek, ahol gyülekezetépítésbe kezdtek.

Ezután közgazdasági iskolába kezdtem járni, a KRESZ tanfolyamot is elkezdtem. Sajnos a tanulásra nem sok idő jutott, mert közben anyagi problémáim is adódtak. Kevés volt a fizetésem, spórolni sem nagyon tudtam, és volt úgy, hogy ennivalóra sem nagyon tellett.

Fél évig laktunk a közös albérletben, de közben a fiú elköltözött, és egyedül nem tudtam az albérletet fenntartani. Így az fogadott be a lakásába, akin keresztül megtértem. Ott aztán tanítóm számára kiderült, hogy nem tud velem mit kezdeni, mert a magam feje után járok...

Ekkor kezdett kicsúszni a lábam alól a talaj, pszihiátriai problémáim voltak. A gyülekezet is szétszakadt. Ezután jártam

több gyülekezetbe is. Közben volt több munkahelyem, és az iskolába is jártam 5 évig, de a szakmai érettségit nem voltam képes letenni. De ez a kapcsolat is megszűnt, mert a gyülekezeti csoport, ahova jártam megpróbált megfegyelmezni, hogy többet törődjek a munkával, és túlzott elvárásokat támasztottak velem szemben. Így lehetetlenné váltam számukra. Kezdtem megzavarodni, és már imádkozni sem tudtam. Képtelen voltam dolgozni is.

Végül a szüleim kihívták a körzeti orvost, aki rá akart venni, hogy menjek be pszihiátriai kivizsgálásra. Én ezt nem akartam, így a végén erőszakkal vittel el. A zárt osztályra kerültem, ahol szembesülnöm kellett életem csődjével. De sokat olvastam a Bibliát, és igyekeztem úgy viselkedni, hogy minél előbb kikerülhessek innen. Megzavart a nyelveken szólás magyarázata is, a teljes megzavarodás szélén álltam, mikor egyszer csak megszűnt ez az érzés. Talán valaki imádkozott értem, vagy Isten egyszerűen azt mondta, hogy ebből elég volt számomra. Ott, a zárt osztályon rokkantá nyilvánítottak tudathasadás címen. Három hónapig voltam ott, és szinte úgy voltam, mintha újból megtértem volna, de a nyelveken szólás zavara nélkül.

Az egyik pszihiáter rábeszélésére és saját felületességem miatt elvállaltam egy fekete munkát a faluban. Úgy látszik, ezt a leckét is meg kellett tanulnom. Ezzel egy időben az igéből felismertem, hogy a hívő embernek gyülekezetre van szüksége. Így egy régebbi ismertség és egy testvér ajánlására megkerestem egy gyülekezetet. Úgy gondolom, ez Istentől volt, most is oda járok.

A feketemunka is befuccsolt, nem bírtam egészséggel és lelkiismerettel. Utána még munkavállalói könyvvel dolgoztam ugyanott, de az is lelkiismereti problémákat vetett fel. Így ennek is vége lett. Most rokkant nyugdíjasként éldegélek, és csinálom amit a ház körül tudok. Meg itt-ott segítek, és kisebb szolgálatokat végzek.

Persze fel lehetne tenni a kérdést: ez az a megtérés utáni megváltozott élet? Hiszen úgy tűnhet fel, hogy egy csapás volt számomra a megtérés. Igen, külsőre nézve így van. De Istentől van, ami van, Ő úgy látta jónak, hogy meg kellett tanulnom ezt a leckét, hogy józanabbul viszonyulhassak a kegyességhez és a mai kor gyülekezeti problémáihoz.

Ami a mostani helyzetet illeti, részben a múlt következményeit nyöghetem, hogy lelkileg megrokkantam a tévelygéseim és a durva, idegen szellemi behatás következményeként. Nagy féket tett Isten az életemre, de egyúttal gondoskodott is rólam, hogy a belé vetett hitet megőrizhessem.

Egy ismeretterjesztő szakkönyv azt írja az ilyen betegekkel kapcsolatban, mint amilyen én is vagyok, hogy igyekezzenek a korlátaik között teljes életet élni, és a kegyesség gyakorlását ajánlja ennek legjobb módjaként. Ami a téveszméket illeti, azok egyrészt a valóság hatására elpárolognak, másrészt bizonyára van sok olyan dolog, amit nem jól gondolok. De igazából nincs olyan ember az Úr Jézuson kívül, aki mindent a valóságnak megfelelően gondol, tehát folyton gyomlálni kell a hamis gondolatokat, és erre a bibliatanulmányozás jó módszer.

Ami a tudathasadást illeti, azzal kapcsolatban egy maradványállapot van, ami egy bizonyos csökkent teljesítőképességet jelent. A rokkantsági bizottság szerint 51 %-os rokkant vagyok, ami szerintem így is van. Tehát ha Isten erőt ad, edzek és összeszedem magam. Naponta 3-4 óra fizikai munkát el tudok végezni, ha nem túlságosan megterhelő. Ennyi nekem elég, sőt szükséges a sok olvasás, a lelki-szellemi tevékenység mellett. Ezeken túl nagy áldás a mennyei reménység, és az Istenben való hitben található békesség. Úgy gondolom, ha Isten egyszer megragadott a maga számára, akkor van hatalma mindvégig megtartani. Én hiszek a csodákban, ha kitartok Isten mellett, még képessé tehet többre is, mint eddig.

Gábor

(folytatás a 12. oldalról)

dolgoztunk, nem figyelt oda. Én akkor összeestem, a vér ömlött belőlem, minden elsötétedett előttem. De az eszméletemet nem veszítettem el. Így mindent jól hallottam, amit mondtak mellettem. A cimborám elismerte hogy hibázott és nagyon megijedt. Erre az aknász és a csapatvezető azt mondták, hogy tagadtassuk le vele, hogy történt! Mikor kezdtem magamhoz térni valami rettenetes állapotban voltam. Szédülés, gyengeség. Mikor már teljesen magamhoz tértem, akkor elővettek, hogy tagadjam le, ne mondjam meg az igazat, hogy történt a baleset, mert akkor őket elítélik ezért. Mert majdnem emberölés történt. Én próbáltam azt mondani, hogy az igazat mondom, de ekkor már jött a fenyegetés. És így vállaltam, amit kértek tőlem – mármint a hazugságot. Ettől kezdve barátságosak voltak hozzám.

Kórházba kerültem, ott alaposan megvizsgáltak és azt mondták, ezt ki kell pihenni és akkor jóra fordul minden. Egy darabig így is volt, de később a fejem kezdett érzéketlenné válni, fejfájások gyötörtek, zúgott a fülem, átterjedt a fájdalom a nyelőcsövemre és a mellhártyámra is. Ekkor már én komolyabban kezdtem venni az állapotomat. Az orvosok csak annyit mondtak, hogy vigyázzak, kerüljem a megfázást, a hideget, hideg időben mindig legyen a fejemen sapka.

Na és most jön a csattanó. Tél volt ekkor, szerettem templomba járni. Én a templomot az imádság helyének tartottam mindig is. Ott egy órát is ülnöm kellett a hidegben. Akkor kezdtem érezni, hogy nem jól vagyok, a lelkipásztorom is azt mondta: tegyek fel sapka helyett kucsmát a fejemre. Mikor ezt megtettem, négyen a presbiterekkel együtt kinevettek a kucsma miatt. Én ekkor szomorúan kijöttem a templomból, és több mint két évig nem mentem istentiszteletre.

Két év telt el azóta, és a gyülekezetből senki nem látogatott meg, ez szomorúsággal töltött el. De az én hűséges Megváltóm gondoskodik rólam. Azóta házamba hozta a templomot: orgonát, gyülekezeti tagokat, együtt énekelek velük, és együtt imádkozunk. Igen sok kazettám van tele igei szolgálatokkal. Másnak is átadom, akik örömmel vették. Így hirdetem többeknek az evangéliumot, Isten országát. Megtanított Isten arra, hogy amit Őtőle hallok, adjam át másoknak is.

A. Imre *(egy hűséges hallgatójuk)*

Megmentett!

Az újságot olvasva látom, hogy nagyon építőek a testvérek bizonyságtételei és egy-egy megtapasztalás, élethelyzet is.
A műsorok jók és építőek. Szeretnék leírni a testvéreknek egy bizonyságtételemet, hogy mentett meg engem is az Úr .
Egyik alkalommal legeltetni voltam. A dűlő úton, a falu másik végén nagyon rossz idő volt, sűrű villámlásokkal, és nagyon esett az eső is. De amerre én jártam ugyan be volt borulva, villámlott, dörgött, de csak egy pár csepp eső esett. Imádkoztam Istenhez, hogy őrizzen meg a bajtól, és lassan indultam hazafelé. Egyszer csak lecsapott mellém a villám – az esernyőmre, ami a bal kezemben volt. A kezem feje tiszta piros lett, és éreztem, hogy rajtam is keresztül ment a villám ereje. Én ismét imádkoztam, hogy emiatt semmi károsodás ne legyen a testemben. Mert a kezem is zsibbadt, és féltem a szívem miatt, mert mindez a bal oldalamon történt.
Így mentett meg engem az Úr. Hála és dicsőség legyen érte szent nevének.

B. Ernő, Románia

Én szeretem az elnyűtt Bibliákat

Hajlék az ISTEN, Könyve menedék!
Én szeretem az elnyűtt bibliákat,
énekeskönyvek kopott fedelét,
énekeit, mik meg-nem-kopva szállnak
a MENNYURÁHOZ,
gyűrött bár a kotta:
„Tebenned bíztunk eleitől fogva…”
Az Ige szól, és felfrissül a fáradt,
élő vizet lel ismerős sorokba'…
Én szeretem az elnyűtt bibliákat.

Füle Lajos

KERESZTYÉN TÜRELEM NÉLKÜL

A szakértő megvizsgálja az aranyércet, tüzet tesz alá és savat önt rá, aztán kinyilvánítja, hogy valódi-e vagy sem. Ugyan így Isten próbára engedi a hitet, hogy bebizonyuljon valódisága. Isten céllal próbálja meg hitünket: *„tudván, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez”*. Azért próbál minket, hogy türelmet hozzon létre az életünkben. A türelem tesz téged nagykorú keresztyénné. Hogyan történik ez? A türelem a Szentlélek (Szent Szellem) gyümölcse. Soha sem leszel türelmes elhatározás által. A türelem a szenvedés és próba nyomán jön létre. Jakab apostol így fejezi ki: *„Az állhatatosság tegye tökéletessé a cselekedetet, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogyatkozás nélkül.” (Jakab 1,4)*
Soha sem leszel tökéletes – vagyis hibátlan és érett – keresztyén türelem nélkül. Ha a keresztyén nem növekszik, továbbra is csecsemő marad. Oly sokszor félre értjük Isten és Jézus Krisztus szavait. Dávid írta: *„Uram nem fuvalkodik fel a szívem, nem kevély a tekintetem. Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem. Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét.”(Zsoltárok 131,1-2.)*
Amikor rájöttem, hogy nagykorúvá kell lennem, abba kell hagynom a tejivást, és keményebb eledelre van szükségem, vagyis „ennem kell az élet kenyerét”, Isten megpróbál. Pál írta a Római levélben: *„De nemcsak ezzel dicsekszünk, hanem a szorongattatásokkal is, hiszen látjuk; hogy a szorongatottság állhatatosságot eredményez, az állhatatosság pedig megbízhatóságot, a megbízhatóság pedig reménybeli várakozást.”(Róma 5,3-4)*
Mindennek célja van. Sokan bizonytalanságban élnek, mint keresztyének. Vannak olyan hívők, akik intellektuálisak akarnak lenni, és megkérdőjelezik Isten Igéjét. És vannak olyanok, aki szerint ki kell próbálni az „új erkölcsiséget”. A probléma ezekkel a hívőkkel az, hogy sohasem válnak felnőttekké – még mindig csecsemők. Istennek próbát kell küldenie, hogy megtanuljuk a türelmet, amely létrehozza a reményt és a szeretetet az emberek életében. Sok embernek van ismerete, de semmi gyakorlati érzékkel nem rendelkezik. A bölcsesség az ismeret alkalmazása, és gyakorlati igénybe vétele. Ha nincs bölcsességünk, kérnünk kell Istentől (Jakab 1,5).
Jézus Krisztus példázatokkal beszélt az övéinek, és a sokaságnak. Volt amit megmagyarázott a tanítványoknak, volt amit nem, de kérdőre vonta őket, hogy nem értik meg, mert nem ismerik Istenük cselekedeteit.
A kovász az újszövetségi felfogás szerint, az erjedés, a bűn szimbóluma. Jézus mégis kétféleképpen beszél a kovászról. A mustármag példázatával együtt beszél a „menyek országáról” (királyi uralmáról). Máté 13,33; Lukács 13,21. *„Hasonló a menyek országa”* a mustármaghoz vagy a kovászhoz. A kicsinységről és a nagyságról beszél. A kicsiny mustármag nagy fává nő, és menedéket ad. A kevés kovász a három mérce lisztet (kb. 36 liter) megkeleszti, bőségessé teszi az ellátáshoz. Nagyanyámra emlékezem. Ő otthon sütötte a kenyeret és az úgy nevezett „vakarékot” használta a kelesztéshez. A vakarék a dagasztóteknő oldalán visszamaradt kenyértészta, amely egy zsebkendőnyi tüll zacskóban a mestergerendán száradt a következő heti sütésig. Tehát, a menyek országának az e földi, kicsiny megtapasztalása óriási hatással van a végkifejlődésénél. Megváltoztatja az ember életét, táplálja hitét, és az egy Isten tudatát. Jézus beszélt a farizeusok, szadduceusok és Heródes kovászáról. A világi és vallási hatalom befolyásáról beszélt, de itt is a kenyerek megsokasítására emlékezteti a tanítványokat; *„Hát még mindig nem vesztitek észre, és nem értitek?”(Márk 8,14-21; Máté 16,6; 11-12; Lukács 12,1)*
Ne a gyarapodástól féljünk, hanem a csecsemő éretlenségétől, tudatlanságától. A megsokasítás a Szent Szellem munkája, nem a kovász közreműködésével történik. Nem lehet részed benne. Ne avatkozz, ne pancsolj Isten munkájába. Erről beszél Pál a Galatákhoz írt levélben (5,9) és még beszél a régi kovászról, az új tésztáról. *„Nem jó az, ahogy ti dicsekedtek. Nem tudjátok; hogy egy kis kovász az egész tésztát megkeleszti? Tisztítsátok ki tehát a régi kovászt, hogy friss tésztává lehessetek, HISZEN TI KOVÁSZTALANOK VAGYTOK. Mivel PÁSKA BÁRÁNYUNK, a KRISZTUS is MEGÁLDOZTATOTT már ÉRTÜNK. Itt az ideje, hogy ünnepeljünk de ne a régi kovászban, se pedig a rosszaságnak és gonoszságnak kovászában, hanem az őszinteség, és a valóigazság kovásztalanságában.”(I. Korinthus 5: 6-8.)*
Tehát ne keveredjünk, ne legyen közösségünk a paráznasággal, mert nagyobbra rendeltetett a mi életünk. Hiszen kovásztalanok vagyunk, mert Krisztus Jézusunk elvégezte a váltság munkáját értünk. Akinek hiánya van, kérje Istentől.

Bödös József

ÚJ PÁLYÁZAT

„Fegyverszünet karácsonyra”

Ez a cím mostanában egyre több ember számára ismerős, hiszen nagy sikerű film készült a közelmúltban, amely egy valóságos eseményt dolgoz fel. 1914 karácsonyán, valahol az európai hadszíntéren a lövészárkokban egymásra leső katonák között egyszer csak valami csoda történt. Ének csendült, s a dallam, amely jól ismert volt minden háborúban álló nép fiai számára, elérte azt, amit a gránátok és golyók nem érhettek el: békesség született. Ugyanannak a Megváltónak a születéséről énekelt angol és francia, szerb és német, s egyszerre megnyíltak a lövészárkokba kényszerített szívek. Átlépték nem csak az árok, de az évek óta feszülő gyűlölet határait is…

Minden bizonnyal ez az igazi ünnep – legalább is a mennyben, hiszen Krisztus születésekor erről énekeltek az angyalok is: *„dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek és a földön békesség és az emberekhez jóakarat!”*

Talán az Ön tarsolyában is lapul hasonló történet. No, nem biztos, hogy a fronton esett meg… A háborúhoz elég egy rossz szomszédi viszony, egy megromlott házasság, egy zátonyra futott emberi kapcsolat… Néha még ennyi sem kell: elég a tükörbe nézni, hogy legnagyobb ellenségünket szemtől szembe lássuk.

Ha tud igazi megbékélésről, igazán meggyógyult szívekről szóló történetet, kérjük ossza meg velünk! Hátha lesznek olyanok, akik ezen az ünnepen mások történeteit hallva veszik a bátorságot, hogy egymással, önmagukkal, és Istennel is békét kössenek!

Beküldési határidő: **december 2.**

A borítékra kérjük írják rá:

Fegyverszünet karácsonyra

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 31 m (9430 kHz) 10:30 – 11:00	**Középhullám** 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Szavak szárnyán	A Biblia üzenete	Adás végén
K	Növekedjetek az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor / Igetanulmány Lelkiposta	A Biblia üzenete	50 év innen-onnan
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátrainé F. Irma jegyzetei	Lelkiposta	Riportbeszélgetés

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány

Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu

Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

TANULÁS

„Megtanultam hogy amiben vagyok, megelégedett legyek.”
Ehhez csak annyit fűzhetek hozzá, hogy testi, lelki, szellemi életünk egyensúlyának ez egy fontos kelléke!
Még csak a nyolcvanötödik évemet töltöm karácsonykor, de ennyi idő bőségesen elég arra, hogy megtanulhasson az ember fontos dolgokat. Hívő életünk egyik kiváltsága, hogy némely hitbeli megtapasztalásunk tanulságos lehet mások számára is. Úgy gondolom, ezért is érdemes ezeket leírni. Ilyen lehet a következő történet is.
Az ötvenes években egy építő vállalatnál dolgoztam, ahol kőfaragók is dolgoztak. Ez a munka nekem nagyon tetszett, mert nagy bazalt tömbökből szép kockaköveket tudtak hasítani. Ilyenből készítették a járdaszegélyeket is. Gondoltam, ha indul egy kőfaragói tanfolyam, akkor én is jelentkezem. Amikor aztán volt erre lehetőség, én is feliratkoztam. Aztán pár nap múlva megszólított az akkori művezető, és közölte: Te nem járhatsz a tanfolyamra, mert te klerikális vagy. Az ötvenes években ez így ment. De mielőtt sértődés vagy neheztelés alakult volna ki bennem, az Úr Jézus a maga csendes hangján csak ennyit mondott: Ez az ember neked jóakaród. Ezen először meglepődtem, de mivel ismertem az Úr Jézus hangját, nem jutott már hely a neheztelésre. De az Úr Jézusnak - mint mindig - ebben is igaza volt, ugyanis pár nap múlva hivattak az irodára, és közölték velem, hogy új beosztást kapok. Ez az új beosztás százszor jobb volt, mintha naponként fel kellett volna gyalogolni a hegyre a kőbányához. Ez legalább öt kilométer. Esőben, sárban, hidegben, melegben. Új szakmára sem volt szükségem.
Jó volt megtanulni, hogy nem kell mindjárt megsértődni, vagy rossz véleménnyel lenni arról, aki látszólag gáncsol minket. Ebből az egy esetből is két fontos dolgot tanulhattam meg. Egyik az volt, hogy milyen jó az, ha az Úr Jézussal meleg közösségben vagyok, és ismerem az Ő hangját, és jó hinni az Ő szavában, és ha kell várni bizalommal, amíg Ő cselekszik. Ahogy a zsoltáros is megjegyezte: *„Mint a szolga szemei az ura kezére, és mint a szolgalány az asszony kezére, úgy néznek a mi szemeink az Úrra, míglen megkönyörül rajtunk.”* Egyébként ez az én hitem próbája is. Tartozom a testvérek felé ezzel, mert nem mindegy, hogy mit látnak bennem, milyen példa vagyok előttük. Ennek megvan a maga felelőssége is. Mert rám nézve is igaz: *„Figyelmezvén életük végére, kövessétek hitüket.”* Szeretek olvasni a Bibliában is ilyen történeteket, de keresem körülöttem is, és szomorú vagyok, ha nem találok. Egyébként nemcsak a világiak felé legyünk példák, hanem ami még nehezebb a testvérek felé is. Ez így olvasható az írásokban: *„Légy példa a hívőknek.”*
A következő esemény is példa arra, hogy menynyire fontos, hogy az Úr Jézus irányítsa az életünket, és ne magunk szabjuk meg se a módját, sem az irányát. Mert általános tapasztalat az, hogy a pénz szabja meg tevékenységünket, például, hogy milyen szakmának van jövője. Ugye ismerős?
Életem egy szakaszában önálló cipészműhelyem volt Zánkán. Egyik imaórán felolvasott a vezető egy levelet, amelyet egy testvérünk küldött az egyik gyermekotthonból, ahol dolgozott. Csak megemlítem, hogy múltja miatt máshol nem kapott állást. Itt olyan gyermekek voltak, akiket nemcsak etetni, hanem pelenkázni is kellett. De az említett levélben a következőt írta: ezeknek a gyermekeknek nemcsak arra van szükségük, hogy valaki etesse, és pelenkázza őket, hanem főleg evangéliumra. Ugyanis volt közöttük olyan, aki testi fogyatékossága mellett értelmes is volt. Az említett Testvér a következő mondattal fejezte be levelét: Hívő munkásokra volna nagy szükség! Amint ezt hallgattam, az ismert csendes hangot hallottam: Ez neked szól! Ezt elmondtam a testvéreknek, és abban egyeztünk meg, hogy megírom Sztehló Gábornak, akkori igazgatónak, hogy elmennék oda dolgozni. Amíg vártam a választ, felszámoltam a műhelyt, és a felszereléssel együtt átadtam az egyik szakmabeli barátomnak. Ismerve az Úr hangját tudtam, hogy erre nem lesz tovább szükségem. Mikor ezt megtudták a faluban, nagyon sajnálkoztak, mert véleményem szerint Olcsó Jánosnak tartottak.
Pár hónap múlva egyik reggel úgy félálmomban a nevemet hallottam kiáltani: Gyula! Ismerve a kis Sámuel történetét, felkelve ezt mondtam: Szólj Uram, mert hallja a te szolgád! Ez az Úr Jézus előző szavának megerősítése volt. És aznap megjött a válasz, hogy felvesznek az intézetbe. Több részletet kihagyva csak megemlítem, hogy kapa-, meg kaszanyélhez szokott kezeimmel most pelenkázni kellett tanulnom. Mindemellett még több fárasztó feladatot is el kellett látni, de felüdülést jelentett, hogy esténként Bibliát olvastunk és bibliai történeteket vetítettünk nekik. És az Úr igéje olyan volt részükre, mint az eső a száraz földre.
Csak akkor lehet boldog az életünk, ha az Úr Jézus szabja meg, hogy hol és mivel töltsük a kapott időnket.

Tolner Gyula, Budapest

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428